

kancelář ministra vnitra
Nad Štolou 3
Praha 7
17034

Č. j. MV-109316-5/KM-2016

Praha 4. října 2016
Počet listů: 6

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný orgán podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů,

rozhodlo

ve věci stížnosti podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., ze dne 7. 9. 2016, které podal pan [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted] (dále jen „stěžovatel“) proti výši úhrady sdělené podle § 17 zákona č. 106/1999 Sb. při vyřizování žádosti ze dne 16. 6. 2016 přípisem č.j. PPR-17448-12/ČJ-2016-990140 ze dne 6. 9. 2016

takto:

Podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. se výše úhrady 25 827 649 Kč potvrzuje.

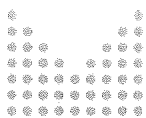
O d ů v o d n ě n í

Dne 15. 9. 2016 bylo Ministerstvu vnitra doručeno podání stěžovatele datované dnem 7. 9. 2016, směřující na výši úhrady podle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. sdělené stěžovateli povinným subjektem přípisem ze dne 6. 9. 2016 č.j. PPR-17448-12/ČJ-2016-990140 v souvislosti s jeho žádostí o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 16. 6. 2016.

Stěžovatel se dne 17. 6. 2016 obrátil na povinný subjekt s žádostí o seznam všech jím evidovaných trestných činů (dále též jen „TČ“) za posledních pět let, a to alespoň v rozsahu

- unikátní identifikátor TČ
- čas (pravděpodobný) spáchání TČ
- čas přijetí oznámení o TČ
- typ oznamovatele (poškozený, svědek, policejní orgán...)
- typ TČ (např. dle TSK)
- místo spáchání TČ (adresa, GPS souřadnice)
- způsobená škoda či jiný následek
- užití zbraně (a jaké)

Povinný subjekt žádost svým rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016 odmítl. Toto bylo na základě stěžovatelova odvolání rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 19. 8. 2016 č.j. MV-109316-2/KM-2016 zrušena a věc vrácena povinnému subjektu k dalšímu řízení. Rozhodnutí nadřízeného orgánu bylo povinnému subjektu doručeno dne 22. 8. 2016. Následně povinný subjekt dne 6. 9. 2016 přípisem č.j. PPR-17448-12/ČJ-2016-990140 vyzval stěžovatele ve smyslu ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. k úhradě nákladů poskytnutí informace spojených s jejím mimořádně rozsáhlým vyhledáváním ve výši 25 827 649 Kč. Výši požadované úhrady vyčíslil podle sazebníku úhrad za poskytování informací zveřejněného na internetových stránkách Policie ČR (www.policie.cz/clanek/sazebnik-uhrad-za-poskytovani-informaci-207016.aspx). Náklady za každou celou hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání jsou stanoveny částkou 251 Kč. Předpokládaný čas pro vyhledání jednoho každého z požadovaných údajů o každém jednotlivém trestném činu a jeho oddělení od údajů, jejichž poskytnutí stěžovateli musí být odepřeno, činí

30 sekund, tj. u jednoho trestného činu se jedná o 240 sec. tedy 4 minuty. Celková doba potřebná k vyhledání a shromáždění požadovaných údajů o 1 543 485 trestných činů proto činí $1\,543\,485 \times 4 = 6\,173\,940$ minut, tj. 102 899 hodin a celková úhrada $102\,899 \times 251 \text{ Kč} = 25\,827\,649 \text{ Kč}$.

V reakci na postup povinného subjektu obdržel ten podání stěžovatele ze dne 6. 9. 2016 označené jako stížnost na vyčíslenou výši úhrady při vyřizování žádosti o informace ve věci č.j. PPR-17488-12/ČJ-2016-990140, v němž stěžovatel po rekapitulaci předchozího průběhu řízení uvedl následující stížnostní body. Prvně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003 sp. zn. 5 A 119/2001, v němž soud konstatoval, že: „s ohledem na čl. 17 Listiny základních práv a svobod lze úhradu nákladů spojených s vyhledáním informací vyžadovat pouze za náklady spojené s vyhledáním informací přímo požadovaných žadatelem, nikoliv za náklady vzniklé zjišťováním, zda požadovaná informace bude vůbec poskytnuta...“ Odpovědnost za zjištění, zda je možné informaci poskytnout, je tedy výhradně na povinném subjektu a nemůže jít k jeho tíži.

Stěžovatel dále uvádí, že nebylo ze strany povinného subjektu dostatečně odůvodněno, jaké činnosti a kým budou při exportu dat prováděny a z jakého důvodu si vyžádají paušálně 30 vteřin u každého jednotlivého údaje. Nepochybně by povinný subjekt mohl požadované údaje strojově filtrovat a náklady by pak byly zlomkové proti nyní předpokládaným. Navíc povinný subjekt konstatoval, že u některých typů trestných činů nevidí překážky pro poskytnutí údajů a u těchto lze tedy konstatovat, že je úhrada požadována neoprávněně.

Tvrzení povinného subjektu o tom, že by poskytnutí předmětných údajů mohlo vést k identifikaci obětí trestné činnosti či zmařit účel policejního šetření, považuje za nekonkrétní a neprokázané. Navíc poukazuje na skutečnost, že zahraniční sbory jako policie ve Spojeném království, USA nebo Polsku, takové informace běžně poskytují a k naznačeným negativním dopadům nedochází a je tedy otázkou, zda je třeba vůbec ruční ověřování provádět.

Závěrem stěžovatel upozorňuje, že policejní evidenční systém je stále vyvíjen a upravován, přičemž je povinnému subjektu dlouhodobě znám zájem veřejnosti o zmíněné informace (jako příklad uvádí svoji žádost z roku 2013), avšak dosud neučinil žádné opatření, aby takové informace mohly být poskytovány. Domnívá se, že povinný subjekt zavinil tento stav přinejmenším svojí liknavostí a je namístě, aby náklady na odstranění tohoto stavu nesl sám.

Ministerstvo vnitra jako nadřízený orgán se zabývalo námitkami stěžovatele i spisovým materiálem a k věci uvádí následující.

Dle ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Dále může povinný subjekt vyžádat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Dle ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. v případě, že bude-li povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena a jeho součástí musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů stížnost dle § 16a odst. 1 cit. zákona. Úhradu nákladů lze tedy považovat za přiměřené a legitimní opatření, které nenarušuje právo na informace.

K otázce mimořádně rozsáhlého vyhledání informací nadřízený orgán uvádí, že se o něj jedná tehdy, jestliže je shromáždění informací pro povinný subjekt v jeho podmínkách natolik časově náročné, že ho již nelze považovat s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti za činnost jakožto nezatěžující součást obvyklé agendy. Mimořádně rozsáhlé vyhledání informací však nemůže být odvozeno od komplikovanosti vnitřního systému, který povinný subjekt sám stanovil pro ukládání informací, resp. pro postup při vyřizování žádostí; případná složitost zvyšující časové či personální nároky na vyřizování žádostí o poskytnutí informace nemůže jít „k tíži“ stěžovatele, zejména tehdy, pokud informace přesně a jasně vymezil.

Výzva povinného subjektu ze dne 6. 9. 2016 obsahovala informaci o výši nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, způsob jakým byla výsledná částka 25 827 649 Kč vypočtena a byly stručně uvedeny i důvody, ve kterých povinný subjekt spatřuje mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Z výše uvedeného je seznatelné, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem stanovena. Neuvedení skutečnosti, která konkrétní osoba v povinném subjektu bude požadované informace vyhledávat, nemá žádný vliv na správnost stanovení částky spojené s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací. Povinným subjektem stanovená doba představuje průměrný čas, potřebný k vyhledání jednoho údaje k jednomu trestnému činu ať již z analogových nebo elektronických spisů, jejichž rozsah se pohybuje od spisů s pouhými několika listy po spisy čítající několik set tisíc stran. Je pravdou, že ke zjištění požadovaných údajů nebude vždy třeba projít všechny dokumenty ve spisu obsažené, nicméně k vyhledání a zpracování poskytnutelných údajů se nelze omezit na projití stávajících elektronických systémů, jimiž povinný subjekt disponuje. Strojové filtrování trestných činů by sice umožnilo vymezit jejich část, u níž s pravděpodobností limitně blízkou se

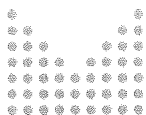

nule, nebude třeba provádět oddělení údajů, které není možné stěžovateli poskytnout, avšak neznámá, že by tyto údaje nebylo nutno v příslušných spisech vyhledat. Stěžovatelovu námitku uvedenou pod bodem 8 lze považovat za lichou i v otázce rozsahu jím uváděných trestných činů, neboť jeho žádost směřovala k informacím o všech trestných činech za posledních pět let a je třeba na ní, co do druhů trestné činnosti, pohlížet jako na jeden celek.

Ohledně stěžovatelem uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu Ministerstvo vnitra uvádí, že se vztahuje ke znění zákona o svobodném přístupu k informacím před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., která zavedla možnost žádat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a není pro jeho případ přílehlavý. Nad to Nejvyšší správní soud již dříve dovodil možnost požadovat náklady spojené se zpracováním informace do podoby požadované žadatelem, neboť pouhé vyhledání informace jako takové je bez takové úpravy žadatelem nepoužitelné (viz rozsudek. 6 A 83/2001 z 13. 10. 2004). Ve vztahu k nyní účinné právní úpravě navíc soudní praxe připouští úhradu za vyhledání poskytnutelných informací, tj. za jejich faktické oddělení od informací, jejichž poskytnutí je zákonem vyloučeno (viz. Nejvyšší správní soud z 31. 7. 2014 sp. zn. 5 As 76/2014).

Nadřízený orgán se sice ztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že úvahy povinného subjektu o možném ohrožení práv třetích osob jsou nekonkrétní, jejich konkretizace však není z hlediska stanovení výše úhrady podstatná, neboť je zřejmé, že v některých případech může dojít zveřejněním požadovaných informací k prozrazení identity obětí a její sekundární viktimizaci či ohrožení osob v pozici svědků (zejména z údajů o přesném místě a čase spáchání skutku a typu oznamovatele). Existence takových případů tedy svědčí o nutnosti tyto oddělit s tím, že bližší konkretizaci provede povinný subjekt v rámci odůvodnění rozhodnutí, jímž by tato informace byla odmítána.

Současně nelze přisvědčit tomu, že by existence veřejně dostupných map kriminality v jiných státech konstituovala tuto povinnost pro povinný subjekt v České republice nebo z ní bylo možno dovodit skutečnost, že neexistuje právní úprava bránící jejich poskytnutí. Navíc uváděné příklady nejsou srovnatelné se stěžovatelovým případem. Polská republika nezveřejňuje informace o všech druzích spáchaných trestných činů na svém území, ve Spojeném království nejsou zveřejňovány všechny požadované informace a i ostatní jsou poskytovány pouze ve vztahu k větším celkům (místo, čas). Postup policie v USA již není s ohledem na výrazně odlišnou právní úpravu ochrany osobních údajů a vyšetřování trestné činnosti možno považovat vůbec za relevantní.

Na základě výše uvedeného shledal nadřízený orgán, že neexistuje důvod, na jehož základě by měl přistoupit ke změně požadované úhrady za poskytnutí informací, a proto výši stanovenou povinným subjektem potvrdil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Bc. Adéla Bruknerová
ředitelka kanceláře ministra vnitra
v.r.
otisk úředního razítka

Za správnost: JUDr. Jaroslav Saveljev

Vyřizuje: Mgr. Otakar Ludvík
oddělení podání osob a poradní komise ministra
kancelář ministra vnitra

ROZDĚLOVNÍK:

**Policie České republiky
Policejní prezidium
oddělení tisku a prevence
Strojnická 27
170 89 Praha 7
ID DS: gs9ai55
K č.j. PPR-17448-15/ČJ-2016-990140**